

CARTA DOMINICAL

11 DE JUNY DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

El cos i la sang

S'entén molt bé aquella reacció que van tenir els deixebles en escoltar el discurs de Jesús afirmant el misteri de l'Eucaristia: "Aquest llenguatge és molt dur. Qui és capaç d'acceptar-lo?" (cf. Jn 6,60). I el que havia dit era que "la meua carn és veritable menjar i la meua sang és veritable beguda", "jo soc el pa que ha davallat del cel per a la vida del món...". Al cap i a la fi, el que van dir aquells deixebles és exactament el que molts diuen avui. Les ments benpensants basades en una fe cega en la ciència i "en la raó humana" només poden pensar que això és una barbaritat, tan sols creïble per a les mentalitats retardades i supersticioses, que creuen tot el que se'ls diu.

S'entén que la manera de parlar de Jesús no estigui a l'abast d'una mentalitat únicament científica o racionalista. Com aquell que afirmava que en un llac no hi havia peixos petits, perquè només n'havia pescat de grans, mentre que no s'adonava que la seva xarxa únicament tenia forats d'aquesta grandària: els petits no existien simplement perquè no es deixaven atrapar. Molts no tenen ulls sinó per a veure en el cos i la sang de la persona humana més que un conjunt de cèl·lules en funcionament. Com veure únicament en l'Eucaristia el que pot dictar la química, un tros de pa i una mica de vi.

Encara sort que autèntics científics i pensadors moderns, convençuts igualment del poder de la raó humana, creuen en l'Eucaristia i veuen en les paraules de Jesús, veritable font de vida per a ells i per al món.

Perquè passi això, certament hom ha de "canviar el xip". No ha de deixar la seva fe en la raó i en la ciència, però sí que ha d'acceptar que la realitat essencial de la vida, com deia Saint Exupéry, se'ns escapa ("l'essencial de la vida és invisible"); i entre les coses més essencials de la

vida hi ha el cos lliurat i la sang vessada per amor. Precisament el cos de Crist lliurat i la seva sang vessada per amor, oferts com a menjar i beguda en el sagrament de l'Eucaristia. Tothom sap que les grans realitats de la vida no es veuen ni es manipulen en un laboratori, tret que aquest laboratori sigui el propi cor, la intimitat on resideix la llibertat, la consciència de si, el sentit profund de les coses, els grans valors i la mateixa capacitat d'estimar.

Des dels orígens del cristianisme l'Eucaristia, com la mateixa Encarnació del Verb, han estat pedra d'escàndol per als pagans. I és el cas que sense Encarnació ni Eucaristia no hi ha veritable cristianisme. El més valuós i propi de la nostra fe és proclamar que un cos humà, com el de Jesús, era presència, vehicle de comunicació i revelació del mateix Déu, així com professar i celebrar que en un tros de pa i un mica de vi se'ns comunica, donant-se, lliurant-se, el mateix Crist.

Per a nosaltres l'Eucaristia és tot menys un escàndol. És l'admirable proximitat de Déu, la major aproximació física a la nostra condició humana, a la nostra capacitat de percebre la realitat. Una aproximació tal que estimula els sentits de la vista, el tacte, el gust; fins i tot l'oïda, quan estem davant l'Eucaristia, recordant sempre, encara que sigui mitjançant un acte d'adoració eucarística, que hi és Jesucrist gloriós pel fet que sobre el pa i el vi van ser pronunciades les seves paraules "això és el meu cos lliurat, aquesta és la meua sang vessada".

Des de llavors, quan van ser dites aquestes paraules, es va fer impossible creure en Jesús sense creure en l'Eucaristia i creure en l'Eucaristia, sense creure en Crist.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat